

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **BRAMKO, s.r.o.**, IČ: 256 37 177
sídlem č.p. 196, 289 17 Semice

zastoupený JUDr. Lucií Dolanskou Bányaiovou, advokátkou,
sídlem Lazarská 13/8, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Podpůrný a garanční rolnický a lesnický fond, a.s.**,
sídlem Sokolovská 394/17, 186 00 Praha 8

v řízení o žalobě proti rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č.j. S-1500172/05980/2021-P

takto:

- I. Rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č.j. S-1500172/05980/2021-P, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Lucie Dolanské Bányaiové, Ph. D., advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí představenstva Podpůrného a garančního rolnického a lesnického fondu, a.s. (dále jen „představenstvo žalovaného“), ze dne 8. 10. 2021, S-1500172/05980/2021-P (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno sdělení Výboru podpor Podpůrného a garančního rolnického a lesnického fondu, a.s. (dále jen „žalovaný“) ze dne 30. 6. 2021, č. j. S-1500172/05980/2021-V (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný zamítnul žádost žalobce o podporu v rámci programu Pojištění 2021, a to z důvodu, že vyhodnotil ve smyslu § 2da odst. 8 písm. e) zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, v rozhodném znění (dále jen „ZOZ“), právní riziko, že žalobce jakožto žadatel o podporu nenaplnuje definici malého a středního podniku.

Žaloba

2. Žalobce nejprve namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se důvodům údajné propojenosti členů Družstva BRAMKO CZ, IČ: 275 92 413, se sídlem č.p. 43, 289 17 Semice (dále jen „Družstvo“ nebo „družstvo BRAMKO“), podrobně věnoval v námitkách proti Prvostupňovému rozhodnutí, a to konkrétně v části *Ad b)* údajné propojenosti ve smyslu společného sídla některých členů Družstva, v části *Ad c)* argumentoval proti tvrzení žalovaného, že Družstvo ve vztahu k zákazníkům, obchodním partnerům a odběratelům působí jako jeden celek; dále v části *Ad e)* vyvracel tvrzení žalovaného, že členové Družstva sdílejí technické a logistické zajištění, čímž disponují snazším přístupem k moderním technologiím v oblasti, v níž podnikají a konečně v části *Ad f)* se žalobce zabýval údajným společným jednáním členů Družstva ve vztahu k plánování strategického rozvoje. Žalobce upozornil, že představenstvo žalovaného se s jeho argumentací vůbec nevypořádalo a pouze stručně konstatovalo, že argumentaci „*bohužel nelze přisvědčit*“. Takové odůvodnění žalobce shledal nedostatečným, neboť nenaplnuje zákonné požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí; svůj závěr žalobce podpořil odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.
3. Žalobce uvedl, že představenstvo žalovaného se v Napadeném rozhodnutí podrobněji věnovalo pouze odůvodnění údajné propojenosti přes rodinné vazby a přes sdílení pracovníků. Rovněž poukázal na konstatování představenstva žalovaného, že „*analyzuje každý případ i na základě dalších faktorů*“, aniž by tyto faktory konkretizoval, přesto je dle žalobce vzal za rozhodující pro závěr o tom, že žalobce a ostatní členové Družstva naplňují materiální znaky propojenosti v takovém rozsahu, že se žalobce nemůže kvalifikovat jako malý a střední podnik.
4. Uzavřel, že z Napadeného rozhodnutí dle jeho názoru není patrné, co představenstvo žalovaného vedlo k jeho závěrům co do tvrzené propojenosti ve smyslu společného sídla, společného jednání ve vztahu k zákazníkům, snadnějšímu přístupu ke kapitálu v důsledku faktického propojení a společného vystupování navenek a rovněž není ani zřejmé, na

základě jakých dalších faktorů založilo představenstvo žalovaného své rozhodnutí o propojenosti žalobce a ostatních členů Družstva.

5. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že mu žalovaný neumožnil vyjádřit se ke všem tvrzením obsaženým v Napadeném rozhodnutí. Za zcela nová tvrzení žalobce označil tvrzení žalovaného, že dokáže prokázat rodinné vazby i na základě e-mailové komunikace, specificky pak citoval část Napadeného rozhodnutí „*kdy P. P. ml. komunikuje s PGRLF ohledně podepisování příslušných dokumentů s rodiči*“, a dále tvrzení představenstva žalovaného, že hlavní kontakt je „*u všech výše uvedených společností*“ stejný, kdy tímto kontaktem je dotační specialistka K. K.
6. Žalobce poukázal, že uvedená tvrzení nebyla součástí Prvostupňového rozhodnutí, tudíž mu nebyla dána možnost se s nimi v rámci námitek proti Prvostupňovému rozhodnutí vypořádat, ani na ně jakkoli reagovat před vydáním Napadeného rozhodnutí. Žalobce rovněž vyjádřil pochybnost, že je zmíněná e-mailová komunikace součástí správního spisu. Postup žalovaného v tomto ohledu označil žalobce za zcela nepřipustný, odporující právu žalobce vyjádřit se ke všem skutečnostem podstatným pro vydání rozhodnutí.
7. Ve **třetím žalobním bodu** žalobce poukazoval na věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že představenstvo žalovaného nekonkretizovalo, které hodnoty stanovené Nařízením komise č. 702/2014 žalobce překračuje a o kolik, pouze konstatovalo překročení hodnot v obecné rovině s ohledem na závěr o propojenosti členů Družstva. Žalobce pak argumentoval, že k překročení hodnot nedošlo, neboť členové Družstva nejsou propojeni, a tudíž musí být brány v úvahu pouze hodnoty žalobce, nikoliv souhrnné hodnoty propojených členů Družstva.
8. K závěru představenstva žalovaného o propojenosti členů Družstva skrze rodinu P. žalobce uvedl, že představenstvo žalovaného žádným způsobem nevysvětlilo, jak k tomuto dospělo. Žalobce tak nemohl vyvrátit existenci rodinných vztahů, neboť představenstvo žalovaného nevysvětlilo, o jaké konkrétní vztahy a mezi kterými osobami se má jednat. Žalobce připomněl, že z žádného předpisu ani rozhodovací praxe evropských orgánů neplyne, zda je vůbec příbuzenský vztah relevantní pro propojenost ve smyslu evropské legislativy, nebo zda je třeba řešit konkrétní okolnosti toho, jaký má příbuzenství vliv na jednání podniků. Žalobce zdůraznil, že úsudek představenstva žalovaného o propojenosti podniků skrze „členy rodiny P. P. st.“ není podložen konkrétními zjištěními a je zcela nepřezkoumatelný, přičemž existence příbuzenského vztahu mezi určitými osobami dle žalobce nezakládá propojenost podniků. Doplnil pak, že i z rozhodnutí Komise C-8/2005 ze dne 7. 6. 2006, ve věci *Nordbranderburger UmesterungsWerke* (dále jen „rozhodnutí NUW“) vyplývá, že je v každém případě nutné šetřit konkrétní skutečnosti, které o propojenosti svědčí, kdy dále poukázal na rozsudek SDEU ze dne 27. 2. 2014, ve věci C-110/13 *HaTeFo GmbH v. Finanzamt Haldensleben* (dále jen „rozsudek *HaTeFo GmbH*“), ze kterého se dle žalobce podává, že podniky mohou být považovány za propojené, pouze pokud to vyplývá z analýzy právních i hospodářských vztahů. Žalobce si pak nebyl vědom toho, že by žalovaný takovou analýzu provedl.
9. Žalobce doplnil, že nevidí důvod, proč by členové jedné rodiny nemohli podnikat ve stejném odvětví a současně být považováni za malý a střední podnik, neboť samotná existence rodinných vazeb nemůže v žádném případě vyloučit podnikání rodinně spřízněných osob v rámci malého a středního podniku v témže odvětví. Takový závěr by byl dle žalobce rozporný s aktuální judikaturou SDEU, konkrétně pak s rozsudkem ze dne

8. 7. 2021 ve věci C-830/19 C. J. v *Valonsko*. Dle evropské judikatury a právní úpravy čerpání podpory pro malý podnik dle žalobce nebrání, pokud rodinní příslušníci podnikají ve stejném odvětví. Uzavřel, že jednotliví členové Družstva totiž nejsou nijak korporálně propojení, ale disponují vlastními nezávislými podniky.

10. K propojenosti skrze pobyt uvedený v evidenci obyvatel žalobce uvedl, že adresa pobytu je výlučně evidenčním (administrativním) údajem, který nemá reálnou vypovídající hodnotu a tudíž z něj nelze činit závěry o materiální propojenosti podniků – členů Družstva. Žalobce v této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 4/02, ve kterém soud dle žalobce zdůraznil výlučně evidenční povahu hlášeného místa pobytu a přiznal právo každého pobývat i na jiném, než oficiálně hlášeném místě pobytu. Žalobce konstatoval, že představenstvo žalovaného nemůže dovozovat materiální propojenost na základě informace obsažené v obchodním rejstříku, která je čistě formálně evidenčního charakteru a ve vztahu ke skutečnému bydlišti fyzických osob je zcela nevypovídajícím údajem.
11. Žalobce dále uvedl, že výtce, že „*neexistují zaměstnanci, kteří působí v rámci Družstva i v rámci jednotlivých společností jako zaměstnanci*“ nerozumí, tudíž tento závěr považuje rovněž za nepřezkoumatelný. Pokud tímto ale představenstvo žalovaného naráží na údajnou propojenost členů Družstva, která má spočívat v tom, že několik fyzických osob působí současně ve dvou členech Družstva, pak žalobce uvedl, že se mělo jednat o pouhé jednotky zaměstnanců, a to konkrétně o Ing. V. M., J. H., Š. B., Ing. E. B. a Ing. E. K. K postavení těchto osob se žalobce vyjádřil již v námitkách proti Prvostupňovému rozhodnutí, kdy svoji argumentaci v žalobě reprodukoval. Co se však týče dotační specialistky K. K., žalobce zdůraznil, že mu nebyla dána možnost se k jejímu pracovnímu zařazení a pozici ve společnosti vyjádřit, když žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí propojenost přes paní K. K. nekonstatoval. Žalobce však uvedl, že ani v tomto případě se nejedná o osobu, která by byla nadána jakýmkoli rozhodovacími ani řídicími pravomocemi; jedná se toliko o řadového zaměstnance, který navíc ve společnosti od 1. 12. 2021 více nepůsobí. Skutečnost, že byla paní K. K. v minulosti uvedena jako kontaktní osoba u vícero žadatelů, nemá dle žalobce z pohledu propojenosti prakticky žádný význam.
12. Žalobce shrnul, že tvrzené „*sdílení pracovníků*“ se dle žalovaného týká pouze několika zaměstnanců, přičemž součet zaměstnanců (vč. sezónních pracovníků) všech členů Družstva osciluje ročně mezi 350 – 1000 zaměstnanci. Vzhledem k celkovému počtu zaměstnanců všech členů Družstva se dle názoru žalobce jedná o zcela nevýznamný počet a nelze proto mluvit o žádném masovém sdílení pracovníků ani o jejich využívání všemi členy Družstva. Žalobce zdůraznil, že konstatování personální propojenosti nemá oporu v žádném platném právním předpisu ani v rozhodovací praxi evropských orgánů.
13. K argumentaci představenstva žalovaného, že v případě členů Družstva nelze garantovat jejich nezávislost i s ohledem na to, že Družstvo splnilo podmínky organizace producentů, žalobce považoval nejprve za důležité osvětlit podstatu a účel sdružování podniků do organizace producentů. Uvedl, že cílem je posílení postavení jednotlivých samostatných pěstitelů citlivých komodit vůči síle nadnárodních obchodních řetězců. Organizace producentů pak své členy zastřešuje a prodává jejich produkci vlastním jménem, rozhodně však své členy nepropojuje ve smyslu jejich centrálního řízení. Žalobce argumentoval, že základní znaky členství v organizaci producentů vymezuje Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. 12. 2013, kterým se stanoví společná

organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. EU, L 347, 20. 12. 2013; (dále jen „*Nařízení č. 1308/2013*“) a Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/891 ze dne 13. 3. 2017, kterým se doplňuje Nařízení č. 1308/2013, pokud jde o odvětví ovoce a zeleniny a odvětví výrobků z ovoce a zeleniny, a doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o sankce uplatňované v uvedených odvětvích, a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) č. 543/2011 (dále jen „*Nařízení Komise 2017/891*“), přičemž zásadní je zejména tzv. *demokratická odpovědnost členů*, jejímž cílem je zajistit, aby organizace producentů skutečně reprezentovaly určitý minimální počet producentů, tj. aby menšina členů, na které může připadat převážný objem produkce nebo převážný podíl či kapitál dané organizace producentů, neoprávněně neovládala řízení a činnost organizace producentů. Toto hledisko je dále rozvíjeno § 2 nařízení vlády č. 318/2008 Sb. Součástí žádosti o uznání organizace producentů je doklad prokazující, že žadatel sdružuje ode dne podání žádosti nejméně 5 producentů, kteří nejsou vzájemně personálně propojeni a každý z nich je (i) zemědělský podnikatel, (ii) má evidovanou zemědělskou půdu s druhem zemědělské kultury standardní orná půda nebo ovocný sad v evidenci využití půdy podle užívatelských vztahů a (iii) pěstuje minimálně 1 rok před podáním žádosti produkty, které odbytové družstvo uznává. Žalobce v této souvislosti poukázal, že SZIF i Ministerstvo zemědělství potvrdily, že členové Družstva splňují podmínky pro členství v organizaci producentů a Družstvo splňuje podmínky pro uznání za organizaci producentů, tedy mj. že Družstvo sdružuje podniky, které nejsou vzájemně personálně propojeny. Dle žalobce tak otázka demokratické odpovědnosti (a tím i propojenosti) podniků sdružených v Družstvu byla příslušným orgánem již pravomocně rozhodnuta, a to se závěrem, že podniky sdružené v Družstvu personálně propojeny nejsou a Družstvo vyhovuje pravidlu demokratické odpovědnosti.

14. Žalobce dále argumentoval, že výklad zastávaný žalovaným odporuje smyslu právní úpravy uznávání za organizaci producentů, neboť pokud by se takový výklad uplatnil, organizace producentů by ihned po svém uznání pozbyla své základní definiční znaky dle platné legislativy, zejména demokratickou kontrolu. Při uvedeném výkladu by tak nebylo možné založit žádnou organizaci producentů, neboť sdružením členů by dle právního názoru žalovaného vznikla jejich propojenost. Nadto žalobce poukázal, že dle žalovaného právní rozbor SZIF neprobíhal ve smyslu Nařízení Komise č. 702/2014, podle kterého žalovaný postupuje, na druhé straně však sám dovozuje propojenost členů Družstva, která má vyplývat i ze skutečnosti, že žalobce a další podniky jsou sdruženy v Družstvu jakožto organizaci producentů. Shrnuje, že byť se tedy žalovaný snaží naznačit, že status organizace producentů a propojenosti ve smyslu předmětného nařízení Komise spolu vůbec nesouvisí a názorem SZIF tedy není vázán, sám dovozuje materiální propojenost právě i z členství žalobce v Družstvu. Žalobce pak zdůraznil, že dle jeho názoru nelze, aby tutéž otázku o propojenosti členů téhož právního subjektu (Družstva – organizace producentů) posuzovaly dva subjekty poskytující dotace (SZIF a žalovaný) zcela rozdílně.
15. Pro úplnost pak žalobce dodal, že Nařízení Komise 2017/891 již ve své preambuli uvádí podmínku dodržování zásad demokratické kontroly organizace producentů s tím, že demokratická odpovědnost je zajištěna, jestliže subjekty mají právní formu vyžadovanou ve vnitrostátních právních předpisech předtím, než jsou uznány jako organizace producentů. Všichni členové Družstva jsou pak samostatnými podnikateli, jednoznačně odlišenými vlastním identifikačním číslem, sídlem, každoročně podávaným daňovým přiznáním i samostatně vedeným účetnictvím. Žalobce zdůraznil, že žádná z dosud

prováděných kontrol neprokázala jakékoliv zvýhodnění či zneužití postavení některého ze členů Družstva ve prospěch či neprospěch některého z členů, ani propojenost podniků dle definice Přílohy I.

16. V závěru žaloby pak žalobce s ohledem na skutečnost, že otázka vzájemného vztahu unijních pravidel týkající se uznávání organizace producentů a unijních pravidel týkajících se naplnění definice malého a středního podniku ve smyslu Přílohy I nebyla doposud v rozhodovací praxi SDEU řešena, navrhl, aby soud řízení o žalobě přerušil a v souladu s §48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. požádal SDEU o rozhodnutí jím formulovaných předběžných otázek.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, Napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností a je plně v souladu s právními předpisy a tudíž není dán zákonný důvod pro jeho zrušení.
18. Žalovaný následně shrnul právní rámec poskytování podpor, když uvedl, že podpora může být poskytnuta jenom subjektu, který podá žádost o podporu, splní všechny náležitosti daného programu podpory a jehož žádosti bude ze strany žalovaného vyhověno. Podpora je poskytována na základě soukromoprávní smlouvy uzavřené mezi žadatelem o podporu a žalovaným, na její uzavření tedy není v souladu s § 2da odst. 5 ZOZ právní nárok. Postup žalovaného týkající se poskytování podpor je blíže upraven v ZOZ v rámci § 2da s tím, že dle § 2da odst. 10 ZOZ se na činnost žalovaného spočívající v rozhodování o žádosti o poskytnutí podpory a na smlouvy o podpoře nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).
19. Žalovaný v souladu s § 2da odst. 8 písm. e) ZOZ vyhodnotil v případě žalobce právní riziko spočívající v nesplnění podmínky malého a středního podniku. Riziko nesplnění podmínky malého a středního podniku spočívalo dle žalovaného v překročení prahů stanovených Přílohou I pro status malého a středního podniku, a to jak v počtu zaměstnanců, tak v ekonomických ukazatelích. Toto riziko bylo důsledkem materiálního propojení žalobce s Družstvem a jeho členy, kteří byli taktéž žadateli o podporu poskytovanou žalovaným v programu Pojištění. Jednalo se o podniky Ing. P. P., IČO: X; P. P. – BRAMKO, IČO: X; AGÁTA, spol. s.r.o., IČO: 475 45 879 a Semická s.r.o., IČO: 257 56 630. Vzhledem k tomu, že se riziko ohledně nesplnění podmínky malého a středního podniku žalobcem nepodařilo rozptýlit, potvrdilo představenstvo žalovaného dle § 2da odst. 9 Prvostupňové rozhodnutí.
20. Žalovaný k prvnímu a druhému žalobnímu bodu shrnul, že bezesbýtku respektoval základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu, Napadené rozhodnutí dle jeho názoru netrpí nepřezkoumatelností a řízení, které mu předcházelo, nebylo stíženo vadou, jež by mohla zapříčinit jeho nezákonnost.
21. Propojení žalobce s Družstvem a jeho členy navzájem pak žalovaný dovozoval skrze materiální znaky propojení předmětných podniků, kdy jedním z těchto materiálních znaků, nikoliv však jediným, byla i personální propojenost. Žalovaný opakovaně zdůraznil, že členství žalobce v organizaci producentů jej automaticky nestaví do pozice subjektu, který by nesplňoval kritéria pro malý a střední podnik. Za podstatné žalovaný označil, zda žalobce bude s Družstvem propojen a v důsledku takového propojení překročí Nařízením Komise č. 702/2014 stanovené prahy pro malý a střední podnik, přičemž právě

toto riziko bylo v případě žalobce žalovaným dovozeno. Opětovně zopakoval materiální znaky propojení tak, jak je uvedl v Napadeném rozhodnutí.

22. Žalovaný doplnil, že uznáním Družstva za organizaci producentů bez dalšího nevylučuje jeho propojení s členy Družstva dle příslušných materiálních kritérií v souladu s Nařízením Komise č. 702/2014 a související judikaturou SDEU. Žalovaný poukázal, že v rámci demokratické odpovědnosti organizace producentů je požadováno, aby nejméně 5 producentů nebylo personálně propojeno, kdy žalovaný nerozporuje, že SZIF tuto podmínku posoudil správně, nicméně tento v rámci svého rozhodování o uznání organizace producentů neposuzuje personální propojení ve smyslu předpisů vztahujících se k malému a střednímu podniku a příslušné judikatuře. Žalovaný pak podotkl, že Družstvo sdružovalo vícero členů, tudíž podmínka 5 členů, kteří nejsou personálně propojeni, mohla být splněna přes jiné členy, než byl žalobce a ostatní posuzované podniky, které byly současně žadateli o podporu pojištění u žalovaného.
23. Závěrem se pak žalovaný vyjádřil k návrhu žalobce na položení otázky SDEU, kdy žalobcem uvedené otázky označil ve vztahu k řízení o žalobě z jím rozvedených důvodů za bezpředmětné.
24. Následně pak žalovaný doplnil své vyjádření k žalobě, konkrétně se pak podrobněji vyjádřil k návrhu žalobce na položení otázky SDEU, kdy takový postup stále považoval za bezúčelný.

Obsah správního spisu

25. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 25. 1. 2021 žádost o podporu poskytovanou žalovaným na pojištění speciálních a ostatních plodin. K žádosti připojil také doplňující vyjádření, které obsahovalo argumentaci, proč splňuje podmínku podpory, že je malým či středním podnikem. Uváděl, proč nelze velikost jeho podniku posuzovat společně s ostatními členy odbytového družstva BRAMKO CZ.
26. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobce zamítl. Konstatoval, že žalobce ani družstvo Bramko a jeho členové nemají vůli vystupovat v obchodních vztazích odděleně, existuje zde funkční spolupráce všech společností a osob, a proto je nelze považovat za hospodářsky nezávislé. Družstvo jako celek a zároveň i jeho členové se nepotýkají s existenčními problémy jako jiné malé a střední podniky, tedy lze v těchto případech předpokládat přístup k dalším zdrojům (kapitálu), široké logistické síti, řídicím a technickým dovednostem na základě neformálních vazeb. Žalovaný dospěl k závěru, že u všech posuzovaných podniků je možné dovodit materiální znaky propojení k družstvu a mezi jeho členy navzájem, přičemž konstatoval, že žalobce není způsobilý pro status malého a středního podniku, neboť nesplňuje podstatné atributy velikosti stanovené Přílohou I k Nařízení Komise (EU) č. 702/2014 ze dne 25. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie prohlašují určité kategorie podpory v odvětvích zemědělství a lesnictví a ve venkovských oblastech za slučitelné s vnitřním trhem (dále jen „Příloha I“) v počtu zaměstnanců a v ekonomických ukazatelích pro sledované období.
27. Žalovaný dovedl propojenost mezi značnou částí členů družstva na základě materiálních znaků propojení. Jednak jde o personální propojení přes fyzické osoby vlastníků nebo osoby obchodního vedení, kde v značném rozsahu figuruje rodina P. Ing. V. M., který je jednatelem a většinovým společníkem žalobce, figuruje i jako výrobní ředitel Družstva a P.

P. st. Jednatel společnosti Semická s.r.o. je zároveň technickým ředitelem družstva. Jednatel společnosti AGÁTA spol. s.r.o. vykonával rovněž funkci hlavního nákupčího zboží v Družstvu. Další propojení žalovaný dovodil ze společného sídla společností, neboť „posuzování žadatelé a členové Družstva“ s výjimkou společnosti AGÁTA spol. s.r.o. měli sídlo v Semicích.

28. Žalovaný dále konstatoval, že z veřejně dostupných informací vyplývá, že M. P. má adresu místa pobytu v obchodním rejstříku uvedenou jako S. č. p. X, stejně jako P. P. st., J. P. a P. P. ml., kdy rodinné vazby lze prokázat i na základě e-mailové komunikace s jednotlivými žadateli o podporu, kde odkazují na rodinné příslušníky v rámci družstva Bramko.
29. Propojení mezi členy navzájem a ve vztahu k družstvu lze dovodit i ve vztahu k řídicím a technickým dovednostem nebo ve vztahu k získávání informací o nových technologiích, k tomuto závěru žalovaný uvedl citaci (bez zdroje): „Na zemědělské ploše se využívají nejmodernější pěstitelské i sklizňové technologie. Drtivá většina obhospodařovaných ploch je pod závlahovým systémem. Připravujeme nasazení traktorů řízených GPS“ a konstatoval, že družstvo a jeho členové fakticky sdílí technické a logistické zajištění, čímž disponují snazším přístupem k moderním technologiím v oblasti, v níž podnikají.
30. Žalovaný uzavřel, že ve společnostech, ve kterých figuruje rodina P., lze nalézt zcela jasnou existenci funkční spolupráce všech společností, a proto je nelze považovat za vzájemně hospodářsky nezávislé. Skupinu podniků je tak třeba posuzovat jako celek a podnik žalobce není způsobilý pro status malého a středního podniku, jelikož nesplňuje požadované atributy velikosti stanovené Přílohou I. Mohl by převyšovat ukazatele stanoveného počtu zaměstnanců a ekonomických ukazatelů. Toto riziko se žalovaný rozhodl neakceptovat.
31. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal námitky, ve kterých poukázal na to, že otázka propojenosti členů družstva byla předmětem opakované kontroly a zkoumání ze strany SZIF a Ministerstva zemědělství a ze strany těchto institucí bylo opakovaně potvrzeno, že členové družstva Bramko splňují podmínky pro členství v nadnárodní organizaci a bylo shledáno, že podniky a podnikatelé v družstvu personálně propojeni nejsou. Dále žalobce tvrdil, že rozhodnutí Tribunálu ze dne 22. května 2019, č. T-604/15, *European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe)*, s ohledem na odlišné skutkové okolnosti na řešenou věc nedopadá. Nakonec obsáhle rozebral, z jakých důvodů dle jeho názoru žalovaný nesprávně konstatoval propojení členů družstva.
32. Představenstvo žalovaného v napadeném rozhodnutí námitky žalobce zamítlo. Představenstvo primárně zdůraznilo, že „[s]myslem a účelem podpory pro malé a střední podniky je zabezpečit zlepšení tržních příležitostí a k dosažení hodnoty u dotčených zemědělských produktů“. Dle představenstva je nutné zkoumat, jestli daný podnik skutečně trpí typickými nevýhodami malého a středního podniku, jakou jsou oblast financování, menší prostředky na propagaci a reklamu výrobků a služeb, omezený přístup k veřejným zakázkám atp. Doplnilo, že účelem definice propojených podniků je lépe pochopit skutečné hospodářské postavení malého a středního podniku a vyloučit, aby byly jako malé a střední podniky kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných malých a středních podniků, s cílem vynahradit výhody vyplývající pro kategorii malých a středních podniků z různých pravidel nebo opatření pouze těm podnikům, které je opravdu potřebují. Za nepodstatné představenstvo

žalovaného označilo, zda je žadatel součástí odbytového družstva; výhody plynoucí malým a středním podnikům mají využívat pouze ty podniky, které je skutečně potřebují. Představenstvo žalovaného uzavřelo, že žalobce neprokázal, že hodnoty stanovené Nařízením Komise (EU) č. 702/2014 ze dne 25. 6. 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie prohlašují určité kategorie podpory v odvětvích zemědělství a lesnictví ve venkovských oblastech za slučitelné s vnitřním trhem, které je právním základem programu, nepřekračuje.

33. Z nařízení vlády č. 318/2008 Sb., o provádění některých opatření společné organizace trhu s ovocem a zeleninou (dále jen „nařízení vlády č. 318/2008 Sb.“) se dle představenstva žalovaného podává, že by producenti v rámci odbytového družstva neměli být vzájemně personálně propojeni, přičemž propojenost členů družstva Bramko je zcela zřejmá již z listin z obchodního rejstříku, kdy Bramko je od počátku spojováno primárně s P. P. st., nicméně členové jeho rodiny jsou členové družstva jako fyzické osoby podnikající nebo figuruji ve vlastnických strukturách dalších jeho členů.
34. Představenstvo žalovaného dále odkázalo na rozhodnutí NUW, ze kterého vyvodilo, že je nutné zkoumat strukturu podílů, identitu jednatelů, stupeň hospodářského propojení a všechny ostatní vztahy příslušných podniků, kdy za kritéria pro spojení mezi podniky se rovněž považují obchodní vztahy jako například spojení na úrovni vedení podniku, překrývání ve vztazích k dodavatelům a zákazníkům nebo společné používání logistiky. Představenstvo žalovaného uzavřelo, že na základě těchto skutečností nelze pochybovat, že členové rodiny tvoří jednající skupinu osob ve smyslu čl. 3 odst. 3 Přílohy I.
35. Představenstvo žalovaného dále rekapitulovalo informace vyplývající z veřejně dostupných rejstříků, tj. že M. P. má adresu místa pobytu v obchodním rejstříku shodnou s P. P. st., J. P. a P. P. ml., přičemž dospělo k závěru, že žalovaný nemusí konstatovat propojení přes skutečné bydliště, ale důležité je, že v evidenci obyvatel mají stejné údaje; rovněž v této souvislosti poukázalo na princip materiální publicity. Rodinné vazby lze dle představenstva žalovaného prokázat i na základě e-mailové komunikace s „jednotlivými Klienty (Žadateli)“, neboť P. P. ml. komunikuje s žalovaným ohledně podepisování příslušných dokumentů s rodiči a nelze tak tvrdit, že není možno prokázat propojení klientů na základě rodinných vazeb. Představenstvo žalovaného dále poukázalo, že primární kontakt pro komunikaci s „Klienty“ je u všech uvedených společností stejný, a to dotační specialistka K. K. Námitka žalobce neprokázala ani nevyvrátila, že rodinné vazby mezi vlastníky společností, které jsou součástí družstva, a fyzickými osobami podnikajícími neexistují.
36. Představenstvo se vymezilo proti tvrzení žalobce, že konstrukcí žalovaného by nebylo možné založit jakoukoliv organizaci producentů, protože by byli automaticky propojeni. Propojenost žalobce a dalších členů družstva navzájem a zároveň na družstvo byla podložena několika materiálními znaky propojení ve smyslu stávající judikatury Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“), primárně se jednalo o příbuzenské vztahy mezi společníky, společné jednání ve vztahu k zákazníkům, snadnější přístup ke kapitálu v důsledku faktického propojení, sdílení technických i lidských zdrojů, společné vystupování navenek.
37. Představenstvo žalovaného závěrem uvedlo, že žádost včetně všech podkladů a zjištění posoudilo dle § 2da odst. 8 ZOZ a dospělo k závěru, že žalobci se nepovedlo uvedená právní rizika ohledně splnění podmínek malého a středního podniku rozptýlit. Setrvalo tak na názoru, že žalobce představuje ve smyslu § 2da odst. 8 písm. e) ZOZ právní riziko

spojené se žadatelem o podporu spočívající v tom, že by jejím poskytnutím nebylo smyslu a účelu podpory dosaženo z důvodu nenaplnění definice malého a středního podniku, přičemž takové riziko se představenstvo žalovaného rozhodlo neakceptovat a z tohoto důvodu žádosti žalobce nevyhovělo.

Posouzení žaloby

38. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
39. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, když navíc žádný z účastníků s tímto postupem k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas.
40. Úvodem soud podotýká, že o prakticky shodné žalobě, která brojila proti obsahově téměř shodnému rozhodnutí správního orgánu, již rozhodl. V rozsudcích ze dne 6. 4. 2022, č. j. 18 A 110/2021-80 a ze dne 10. 8. 2022, č.j. 14 A 231/2021-13, zrušil rozhodnutí představenstva žalovaného pro nepřezkoumatelnost. V pořadí první rozsudek se týkal žalobce P. P. – B R A M K O a druhý Ing. P. P., kterým žalovaný také odmítl poskytnout dotaci, neboť nejsou malým a středním podnikem. Odůvodnění v obou věcech bylo prakticky shodné jako v nyní posuzovaném případě a týkalo se propojení s ostatními subjekty v družstvu Bramko. Se závěry tohoto rozsudku se soud v této věci z podstatné části ztotožňuje, když i nyní dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je z následujících důvodů nepřezkoumatelné.
41. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Na druhou stranu správní orgán se musí vypořádat s argumenty účastníka řízení, které jsou zásadní pro meritum věci. Pokud tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 66/2009-46).
42. Soud předně uvádí, že mezi účastníky je sporné, zda žalobce splňuje podmínku pro dotaci, že je malým nebo středním podnikem.

43. Bod 40 Preambule Nařízení Komise č. 702/2014 deklaruje, že za účelem odstranění rozdílů, které by mohly vést k narušení hospodářské soutěže, a pro usnadnění koordinace mezi jednotlivými iniciativami Evropské Unie a vnitrostátními iniciativami, které se týkají malých a středních podniků, jakož i z důvodu transparentnosti správy a právní jistoty, by definice malých a středních podniků použitá pro účely tohoto nařízení, měla být založena na definici v Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20. 5. 2003, s. 36 – 41; dále jen „Doporučení Komise“)
44. V souladu s definicemi obsaženými v Doporučení Komise je mikropodnikem podnik, který má méně než 10 zaměstnanců a roční obrat nebo rozvahu do 2 milionů EUR. Malý podnik pak má méně než 50 zaměstnanců a roční obrat nebo rozvahu do 10 milionů EUR a střední podnik méně než 250 zaměstnanců a roční obrat do 50 milionů EUR nebo rozvahu do 43 milionů EUR.
45. Příloha I se pak obsahově shoduje s přílohou Doporučení Komise. Podle čl. 1 Přílohy se podnikem rozumí každý subjekt vykonávající hospodářskou činnost, bez ohledu na jeho právní formu. K těmto subjektům patří zejména osoby samostatně výdělečně činné a rodinné podniky vykonávající řemeslné či jiné činnosti a obchodní společnosti nebo sdružení, která běžně vykonávají hospodářskou činnost. Z čl. 2 odst. 1 Přílohy I se podává, že kategorie mikropodniků, malých a středních podniků (MSP) je složena z podniků, které zaměstnávají méně než 250 osob a jejichž roční obrat nepřesahuje 50 milionů EUR nebo jejichž bilanční suma roční rozvahy nepřesahuje 43 milionů EUR.
46. Podle čl. 3 odst. 1 Přílohy I jsou tzv. nezávislými podniky všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi partnerské podniky ve smyslu odstavce 2 ani mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3. Podle čl. 3 odst. 3 Přílohy I se pak tzv. propojenými podniky rozumějí podniky, mezi nimiž existuje některý z následujících vztahů:
- a) podnik vlastní většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v jiném podniku;
 - b) podnik má právo jmenovat nebo odvolávat většinu členů správního, řídicího nebo dozorčího orgánu jiného podniku;
 - c) podnik má právo uplatňovat rozhodující vliv v jiném podniku podle smlouvy uzavřené s daným podnikem nebo na základě ustanovení v zakladatelské listině, společenské smlouvě nebo ve stanovách tohoto podniku;
 - d) podnik, který je akcionářem nebo společníkem jiného podniku, ovládá sám, v souladu s dohodou uzavřenou s jinými akcionáři nebo společníky daného podniku, většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v daném podniku.
47. Ze třetího pododstavce téhož odstavce se dále podává, že podniky, které mají jeden či více takových vztahů prostřednictvím fyzické osoby nebo prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednají společně, jsou taktéž považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích.
48. Posuzováním propojení podniků se zabýval SDEU v rozsudku SDEU ze dne 27. 2. 2014, ve věci C-110/13 *HaTeFo GmbH v. Finanzamt Haldensleben* (dále jen „rozsudek HaTeFo GmbH“). V uvedeném případě se přitom jednalo o posouzení propojení dvou podniků, kdy mezi osobami A, B a D vlastníci tyto podniky existoval příbuzenský vztah, přičemž

obě společnosti byly souběžně řízeny osobami A a C. Konstatoval, že „*účelem definice propojených podniků je lépe pochopit skutečné hospodářské postavení MSP a vyloučit, aby byly jako MSP kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných MSP, s cílem vybrat výhody vyplývající pro kategorii MPS z různých pravidel nebo opatření pouze těm podnikům, které je opravdu potřebují*“. Tyto body odůvodnění rovněž stanoví, že proto, aby se zkoumání těchto vztahů existujících mezi podniky prostřednictvím fyzických osob omezilo na striktní minimum, je třeba omezit zohledňování těchto vztahů na případy, kdy jsou tyto podniky činné na stejném dotčeném trhu nebo na sousedních trzích. SDEU dále zdůraznil, že definice malého a středního podniku musí být vykládána striktně a tedy je nutné zkoumat strukturu malých a středních podniků, které tvoří ekonomickou skupinu, jejíž síla přesahuje sílu takového podniku a dbát na to, aby definice malého a středního podniku nebyla obcházena z ryze formálních důvodů. Dovodil, že podmínka, aby fyzické osoby jednaly společně, je splněna, pokud tyto osoby ladí své jednání s cílem uplatňovat vliv na obchodní rozhodnutí dotyčných podniků, což vylučuje, aby tyto podniky mohly být považovány za vzájemně hospodářsky nezávislé. Splnění této podmínky závisí na okolnostech dané věci a nutně není podřízeno existenci smluvních vztahů mezi těmito osobami ani konstatování jejich záměru obcházet definici malého a středního podniku. Uzavřel nicméně, že podniky mohou být považovány za „propojené“ ve smyslu shora uvedeného článku, pokud z analýzy právních i hospodářských vztahů mezi nimi vyplývá, že prostřednictvím fyzické osoby nebo skupiny fyzických osob, které jednají společně, tvoří jedinou hospodářskou entitu, ačkoliv formálně neudržují některý ze vztahů uvedených pod písmeny a) - d) předmětného článku.

49. V rozhodnutí NUW pak Komise posuzovala poskytnutí regionální podpory společnosti Nordbrandenburger Umesterungs-Werke, resp. prověřovala, zda daná společnost splňuje kritéria malého a středního podniku a zda by mohla splňovat podmínky pro zvýšení intenzity podpory. Zdůraznila, že pojem podnik nevyžaduje, aby byl příjemce omezen na samostatný právní subjekt, může se vztahovat také na hospodářskou skupinu podniků, která je rozsáhlejší, přičemž podniky lze považovat za spojené, pokud je spojuje jedna fyzická osoba a jestliže působí na stejném trhu nebo na příbuzných trzích. Komise zdůraznila, že považuje za nutné za tímto účelem zkoumat faktory jako strukturu podílů, identitu jednatelů, stupeň hospodářského propojení a všechny ostatní vztahy příslušných podniků. Jako hlavní kritérium pro analýzu práva kontroly v podniku pak uvedla strukturu vlastnictví. Na základě rozsáhlé analýzy pak Komise dospěla k závěru, že společnost NUW a skupina Sauter (sdružující referenční podniky) netvoří malý a střední podnik ve smyslu definice Doporučení komise, a že tudíž netrpí typickými nevýhodami malých a středních podniků a nejsou tedy jako celek oprávněni získat bonus pro malý a střední podnik.
50. Z právě uvedeného dle soudu vyplývá, že podmínku malého a středního podniku nesplní podnik, který lze považovat za propojený s nějakým jiným podnikem, či podniky, pokud tyto propojené podniky společně nesplní jednu z podmínek pro malý a střední podnik. Tedy pokud propojené podniky společně zaměstnávají více než 250 osob, nebo jejich roční obrát přesahuje 50 milionů EUR, nebo jejich bilanční suma roční rozvahy přesahuje 43 milionů EUR.
51. Žalovaný, respektive představenstvo žalovaného by měl tedy v odůvodnění jasným a přezkoumatelným způsobem vyhodnotit, zda a s jakými společnostmi je žalobce propojen,

jaké konkrétní skutečnosti (v kontextu kritérií uvedených v Příloze I, případně dovozených rozhodovací praxí) propojenost žalobce s dalšími podniky zakládají a zda a jak jsou za dané situace překročeny stropy ukazatelů stanovených v Příloze I, resp. doporučení Komise pro definici malého a středního podniku (tj. počet zaměstnanců a obrat, či bilanční suma roční rozvahy).

52. Zásadní vadou napadeného rozhodnutí i ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím je, že z nich není zcela zřejmé, přesně jaké podniky správní orgány považují za propojené a které z kritérií a jak tyto podniky společně nesplňují. To je základní věc, která by z napadeného rozhodnutí měla být jednoznačně zřejmá.
53. Prvostupňové ani napadené rozhodnutí neobsahuje konkrétní identifikaci a výčet jednotlivých společností, které správní orgány považují za propojené se žalobcem. Správní orgány opakovaně hovoří o družstvu, členech družstva a žalobci, v rámci posuzování personálních vazeb jsou některé společnosti i jmenovitě zmíněny, nicméně jejich výčet v samotných rozhodnutích nelze nalézt. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí mluví o „*posuzovaných podnicích*“. Není však jasné, co jsou „*posuzované podniky*“. Z obsahu samotných rozhodnutí tak není zřejmé, zda žalovaný dovozuje propojení všech podniků, které jsou součástí družstva, nebo naopak pouze některých, případně kterých. Není ani jasné, zda je míněno propojení členů družstva navzájem nebo i propojení (některých) členů se samotným družstvem Bramko.
54. Na s. 3 prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce ani družstvo Bramko a jeho členové nemají vůli vystupovat v obchodních vztazích odděleně, existuje zde funkční spolupráce všech společností a osob, a proto je nelze považovat za vzájemně hospodářsky nezávislé. V následujícím odstavci žalovaný uvedl, že u všech „*posuzovaných podniků*“ je možné dovodit materiální znaky propojení k družstvu a mezi jeho členy navzájem. Žalovaný pak uvádí, že nelze u jednotlivých členů Družstva a zároveň žadatelů konstatovat nezávislost a naplnění znaků MSP. Žalovaný tak v určitých částech prvostupňového rozhodnutí shledává vzájemnou hospodářskou závislost mezi všemi členy družstva, v jiné nicméně konstatuje nedostatek nezávislosti jen ve vztahu k užšímu okruhu společností, kterou však dále nespecifikuje, jinde naznačuje i provázanost s družstvem.
55. V napadeném rozhodnutí představenstvo žalovaného členy družstva, u kterých posuzovalo propojenost s žalobcem, rovněž nekonkretizovalo. Z několika pasáží tohoto rozhodnutí a formulací v nich přitom nelze seznat, že by mělo představenstvo žalovaného na mysli pouze konkrétní členy (např. na s. 3 odst. 4 „[p]ropojenost členů Družstva je zcela zřejmá již z listin obchodního rejstříku (...)“, na s. 4, odst. 4 pak „Družstvo působí ve vztahu k zákazníkům, (...) jako jeden celek a jeho členy nelze považovat za vzájemně hospodářsky nezávislé“). Z jiných je přitom právě naopak zřejmé, že představenstvo žalovaného mělo na mysli pouze některé společnosti a zároveň propojení i s družstvem (např. na s. 4, odst. 5 „propojenost žadatele [žalobce] a dalších členů Družstva navzájem a zároveň na Družstvo“).
56. Další zásadní vadou je nedostatečné odůvodnění toho, které kritérium pro malý a střední podnik žalobce nesplňuje. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že žalobce nesplňuje podmínku v počtu zaměstnanců ani v ekonomických ukazatelích pro sledované období. Dále však tato skutečnost rozvedena není. Není ani jasné, co je sledované období.
57. Vzhledem k tomu, že se jedná o stěžejní otázku, musí odůvodnění rozhodnutí vedle přesného vymezení které společnosti jsou společně posuzovány, podrobně popsat, jak

uvedená kritéria skupina společností nesplňuje a z jakých údajů správní orgány vycházely. Žádný takový údaj není obsažen ani v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí. Pouhé zmínky o obratu družstva Bramko či jeho tržeb (s. 6 prvostupňového rozhodnutí, s. 5 napadeného rozhodnutí) dostatečné nejsou. Jednak není zřejmé, jak soud uvedl výše, že družstvo žalovaný považoval za propojené se žalobcem, jednak tyto údaje nejsou nijak navázány na úvahu o překročení konkrétních kritérií pro malý a střední podnik. Údaje jsou zmíněny v jiném kontextu (zda je družstvo Bramko podnikem, zda má žalobce přístup k dalším zdrojům).

58. Již z právě uvedených důvodů je na místě napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, neboť je nedostatečně odůvodněno ohledně otázek, které jsou v dané věci rozhodující.
59. Dále je třeba podotknout, že propojení žalobce s jinými podniky musí být také řádně odůvodněno. V souladu s rozhodovací praxí je propojenost podniků nutné založit na analýze právních a hospodářských vztahů mezi nimi (srovnej rozsudek *HaTeFo GmbH*), resp. na struktuře podílů, identitě jednatelů, stupni hospodářského propojení a především struktuře vlastnictví (srovnej rozhodnutí *NUW*). SDEU v rozsudku *HaTeFo GmbH* dovodil, že podmínka, aby fyzické osoby jednaly společně, je splněna, pokud tyto osoby ladí své jednání s cílem uplatňovat vliv na obchodní rozhodnutí dotýčných podniků, což vylučuje, aby tyto podniky mohly být považovány za vzájemně hospodářsky nezávislé. Ve správních rozhodnutích by tak mělo být vysvětleno, proč se správní orgán domnívá, že v dané věci relevantní osoby v rozhodovacích pozicích vzájemně ladí své jednání.
60. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval především v tom, že se žalovaný nevypořádal právě s jeho námitkami proti prvostupňovému rozhodnutí, kterými argumentoval proti tvrzení žalovaného o propojenosti žalobce s dalšími podniky.
61. V tomto kontextu soud vychází z toho, že představenstvo žalovaného v napadeném rozhodnutí dospělo k závěru o propojenosti na základě příbuzenských vztahů mezi společníky, společné jednání ve vztahu k zákazníkům, snadnější přístup ke kapitálu v důsledku faktického propojení, sdílení technických i lidských zdrojů, společné vystupování navenek. Jsou to tedy tyto otázky, které měly být v napadeném rozhodnutí, případně ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím řádně odůvodněny a napadené rozhodnutí mělo reagovat na relevantní námitky žalobce v tomto ohledu.
62. Soud uvádí, že všechny tyto okolnosti jsou relevantní pro závěr o propojení žalobce s jinými podniky. Představenstvo žalovaného se však musí vypořádat se všemi relevantními námitkami žalobce zpochybňujícími závěry prvostupňového správního orgánu.
63. Pokud jde o příbuzenské vztahy mezi společníky jednotlivých společností, má soud za to, že jde jistě o indikátor, že podniky nejsou vzájemně nezávislé. Příbuzenství lze dovodit i ze stejných příjmení a stejné evidované adresy bydliště. V tomto ohledu soud považuje napadená rozhodnutí za dostatečně odůvodněná. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že stejná evidovaná adresa pobytu nemá vypovídací schopnost. Naopak je přesvědčen o tom, že dvě osoby se stejným příjmením sdílející jednu adresu, jsou s největší pravděpodobností příbuzné. Nakonec žalobce ani zjištěné příbuzenské vztahy nerozporuje. Nicméně na druhou stranu příbuzenský vztah sám o sobě ještě není dostatečným důvodem pro závěr, že podniky, které tyto osoby řídí, nevystupují nezávisle. Je to jeden z indikátorů, nikoliv však sám o sobě dostatečný.

64. Pokud jde o společné jednání a společné vystupování navenek, snadnější přístup ke kapitálu v důsledku faktického propojení, sdílení technických a lidských zdrojů, nelze přehlédnout, že žalobce v námitkách proti těmto skutečnostem uváděl (s. 3-5 námitek) řadu relevantních argumentů. Například, že webové stránky o žádném sdílení technologií nehovoří, družstvo pouze zajišťuje odbyt části produkce žalobce atd.. Tyto námitky relevantně zpochybňují závěr prvostupňové orgánu o propojenosti žalobce s ostatními podniky. Představenstvo žalované se těmito námitkami nijak nezabývalo. Tím také zatížilo své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
65. Městský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
66. K námitce uvedené pod druhým žalobním bodem, tj. že žalobci nebylo umožněno, aby se vyjádřil ke všem tvrzením obsaženým v napadeném rozhodnutí, neboť tyto nebyly uvedeny v Prvostupňovém rozhodnutí a žalobce tak na ně nemohl reagovat prostřednictvím námitek, soud ve stručnosti, s ohledem na výše uvedené, podotýká následující. V obecné rovině lze předeslat, že žalovaný těmito skutečnostmi (e-mailová komunikace a zaměstnávání K. K. jako dotační specialistky v několika členech Družstva) toliko reagoval a rozváděl argumentaci uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí, přičemž tak učinil v reakci na námitky předestřené žalobcem. Nejednalo se však o skutečnosti, které by představovaly zcela nové důvody napadeného rozhodnutí. E-mailovou komunikací nadto žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí již, byť v obecnější rovině, argumentoval (viz str. 6 odst. 2). Žalobci je nicméně nutné přisvědčit, že e-mailová komunikace součástí spisového materiálu není. Součástí spisového materiálu pak ostatně není ani jakýkoliv jiný podklad, ze kterého by bylo seznatelné, že K. K. působí na pozici dotační specialistky, a to nejenom ve společnosti žalobce, ale rovněž u dalších společností, které mají být propojeny s žalobcem.
67. Nejsou-li součástí správního spisu důkazy, ze kterých správní orgán vycházel, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
68. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nemohl jej věcně přezkoumat a vypořádat tedy námitky žalobce shrnuté v třetím žalobním bodu. Soud se rovněž nemohl zabývat návrhem na položení předběžné otázky SDEU, jak v podané žalobě navrhoval žalobce.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
70. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem městského soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (78 odst. 5 soudního řádu správního). Žalovaný v novém rozhodnutí jasně a srozumitelně odůvodní, jaké podniky považuje za vzájemně propojené. Vzájemnou propojenost řádně odůvodní s ohledem na výše zmíněnou rozhodovací praxi evropských institucí a podrobně také odůvodní, které kritérium pro malý a střední podnik vzájemně propojené podniky nesplňují.
71. Obecně soud konstatuje, že faktory, které správní orgány zohlednily, jsou relevantní. Správní orgány však musí odůvodnit, proč právě zjištěné faktory, jejichž zjištění musí mít

oporu ve správním spise, vedou k závěru, že dané společnosti nejednají samostatně. V tomto ohledu se žalovaný musí vypořádat se všemi relevantními námitkami žalobce proti takovému závěru.

72. Soud také plně souhlasí s názorem správních orgánů, že je nutno zajistit, aby nebyly jako malé a střední podniky kvalifikovány podniky, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných malých a středních podniků, s cílem vyhradit výhody vyplývající pro kategorii malých a středních podniků z různých pravidel nebo opatření pouze těm podnikům, které je opravdu potřebují. Pokud správní orgány řádně odůvodní propojenost žalobce s jinými subjekty, které společně nesplňují kritéria pro malý a střední podnik, bude odůvodněné odmítnutí poskytnutí podpory žalobci.
73. Žalobce měl ve věci plný úspěch. Městský soud mu proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokátky, která jej v řízení zastupovala, za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) tedy převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta tak činila 6 800 Kč, zvýšená o DPH ve výši 21 %, neboť advokátka prokázala soudu, že je plátcem DPH, tedy 8 228 Kč. Celkem tedy soud na náhradě nákladů řízení přiznal žalobci částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu